

HOLY SEE PRESS OFFICE
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE

BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIEGE
PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHLIS

BOLLETTINO

SALA STAMPA DELLA SANTA SEDE

N. 0644

Sabato 03.09.2022

Pubblicazione: Immediata

Sommario:

◆ **Udienza ai Membri della Fondazione AVSI per il Progetto “Ospedali Aperti” in Siria**

◆ **Udienza ai Membri della Fondazione AVSI per il Progetto “Ospedali Aperti” in Siria**

Discorso del Santo Padre

Traduzione in lingua inglese

Traduzione in lingua araba

Questa mattina, il Santo Padre Francesco ha ricevuto in Udienza, nel Palazzo Apostolico Vaticano, i Membri della Fondazione AVSI per il Progetto “Ospedali Aperti” in Siria.

Pubblichiamo di seguito il discorso che il Papa ha rivolto ai presenti nel corso dell’Udienza:

Discorso del Santo Padre

Cari fratelli e sorelle, buongiorno!

Do il benvenuto a tutti voi, radunati in questi giorni per portare avanti la lodevole iniziativa “*Ospedali Aperti*” in Siria. Ringrazio il Dottor Giampaolo Silvestri, Segretario Generale della Fondazione AVSI, per la sua introduzione. E saluto con viva gratitudine il Cardinale Zenari, che da quattordici anni è Nunzio Apostolico in Siria.

Pensando alla Siria, vengono in mente le parole del Libro delle Lamentazioni: «Poiché è grande come il mare la tua rovina, chi potrà guarirti?» (2,13). Sono espressioni che si riferiscono alle sofferenze di Gerusalemme e che possono far pensare anche a quelle vissute dalla popolazione siriana in questi dodici anni di sanguinoso conflitto. Considerando il numero imprecisato di morti e feriti, le distruzioni di interi quartieri e villaggi, e delle principali infrastrutture, tra cui anche quelle ospedaliere, viene spontaneo chiedersi: «Chi potrà ora guarirti, Siria?». Quella siriana, a detta degli osservatori internazionali, rimane una delle più gravi crisi nel mondo, con distruzioni, crescenti bisogni umanitari, collasso socio-economico, povertà e fame a livelli gravissimi.

Ho ricevuto in dono l'opera di un artista, che, ispirandosi a una fotografia, a volti reali, ritrae un papà siriano, stremato di forze, che porta il suo bambino sulle spalle. È uno dei circa quattordici milioni di sfollati interni e rifugiati, ossia più di metà della popolazione siriana di prima del conflitto. È un'immagine impressionante di tante sofferenze patite dalla popolazione siriana.

Di fronte a questa immensa sofferenza, la Chiesa è chiamata ad essere un "ospedale da campo", per curare le ferite sia spirituali sia fisiche. Pensiamo a quello che leggiamo nel Vangelo: «Venuta la sera, dopo il tramonto del sole, gli portavano tutti i malati e gli indemoniati. Tutta la città era riunita davanti alla porta. Guarì molti che erano affetti da varie malattie» (Mc 1,32-34; cfr Lc 4,40). Il Signore che guarisce.

E la Chiesa, fin dal tempo degli Apostoli, è rimasta fedele al mandato di Gesù: «Guarite gli infermi, risuscitate i morti, purificate i lebbrosi, scacciate i demoni. Gratuitamente avete ricevuto, gratuitamente date» (Mt 10,8). Gli Atti degli Apostoli ci raccontano che «portavano gli ammalati persino nelle piazze, ponendoli su lettucci e barelle, perché quando Pietro passava, almeno la sua ombra coprisse qualcuno di loro» (5,15) e li guarisce.

Facendo tesoro di questa eredità, ho esortato più volte i sacerdoti, specialmente il Giovedì Santo, a toccare le ferite, i peccati, le angustie della gente (cfr *Omelia nella Messa Crismale*, 18 aprile 2019). Toccare. E ho incoraggiato tutti i fedeli a toccare le piaghe di Gesù, che sono i tanti problemi, le difficoltà, le persecuzioni, le malattie delle persone che soffrono (cfr *Regina Caeli*, 28 aprile 2019; *Evangelii gaudium*, 24), e le guerre.

Cari amici, la vostra iniziativa "*Ospedali Aperti*", impegnata a sostenere i tre Ospedali cattolici, operanti in Siria da cent'anni, e quattro ambulatori, è sorta sotto il patrocinio del Dicastero per il Servizio dello Sviluppo Umano Integrale ed è sostenuta dalla generosità di Istituzioni ecclesiali – *Papal Foundation* e qualche Conferenza Episcopale –, di qualche ente governativo – quello ungherese e quello italiano –, di Istituzioni umanitarie cattoliche e di tante persone generose.

"*Ospedali Aperti*" è il vostro programma. Aperti a malati poveri, senza distinzione di appartenenza etnica e religiosa. Questa caratteristica esprime una Chiesa che vuol essere casa con le porte aperte e luogo di fratellanza umana. Nelle nostre istituzioni assistenziali-caritative, le persone, soprattutto i poveri, devono sentirsi "a casa" e sperimentare un clima di accoglienza dignitosa. E allora, come avete giustamente sottolineato, il frutto raccolto è duplice: curare i corpi e ricucire il tessuto sociale, promuovendo quel mosaico di convivenza esemplare tra vari gruppi etnico-religiosi caratteristico della Siria. A questo proposito, è significativo che i tantissimi musulmani assistiti nei vostri ospedali sono i più riconoscenti.

Questa vostra iniziativa, insieme ad altre che sono state promosse dalle Chiese in Siria, sboccia dalla creatività dell'amore, o, come diceva San Giovanni Paolo II, dalla «fantasia della carità» (Lett. ap. *Novo millennio ineunte*, 50).

Oggi mi avete regalato una bella icona di Gesù Buon Samaritano. Quel malcapitato della parabola evangelica, derubato e lasciato mezzo morto sul ciglio della strada, può essere un'altra immagine drammatica della Siria, aggredita, derubata e abbandonata mezza morta ai bordi della strada. Ma non dimenticata e abbandonata da Cristo, il Buon Samaritano, e da tanti buoni samaritani: singole persone, associazioni, istituzioni. Alcune centinaia di questi buoni samaritani, tra cui alcuni volontari, hanno perso la vita soccorrendo il prossimo. A loro va tutta la nostra riconoscenza.

Nell'Enciclica *Fratelli tutti* ho scritto: «La storia del Buon Samaritano si ripete: l'incuranza sociale e politica fa di

molti luoghi del mondo delle strade desolate, dove le dispute interne e internazionali e i saccheggi di opportunità lasciano tanti emarginati a terra sul bordo della strada» (n. 71). E invitavo a riflettere: «Tutti abbiamo una responsabilità riguardo a quel ferito che è il popolo stesso e tutti i popoli della terra» (n. 79).

Di fronte a tante e gravi necessità, sentiamo tutto il limite delle nostre possibilità di intervento. Ci sentiamo un po' come i discepoli di Gesù di fronte alla numerosa folla da sfamare: «Non abbiamo altro che cinque pani e due pesci; ma che cosa è questo per tanta gente?» (Gv 6,5-9).

Una goccia d'acqua nel deserto, verrebbe da dire. Tuttavia anche il pietroso deserto siriano, dopo le prime piogge di primavera, si ammanta di una coltre di verde. Tante piccole gocce, tanti fili d'erba!

Carissimi, vi ringrazio per il vostro lavoro e vi benedico di cuore. Andate avanti! Che i malati possano essere curati, che la speranza possa rinascere, che il deserto possa rifiorire! Lo chiedo a Dio per voi e con voi. E, per favore, non dimenticatevi di pregare anche per me. Grazie.

(Dopo la benedizione)

Questa sarà l'immagine, di questo papà siriano che fugge con il figlio, che a me ha fatto venire in mente quando San Giuseppe è dovuto fuggire in Egitto: non se n'è andato in carrozza, no, era così, fuggendo precariamente. L'originale di questa immagine me l'ha regalata l'autore che è un artista piemontese; io vorrei offrirla a voi perché guardando questo papà siriano e suo figlio pensiate a questa *fuga in Egitto* di ogni giorno, di questo popolo che soffre tanto. Grazie.

[01301-IT.02] [Testo originale: Italiano]

Traduzione in lingua inglese

Dear brothers and sisters, welcome!

I offer you a warm greeting, as you meet in these days to advance the praiseworthy initiative of "Open Hospitals" in Syria. I thank Dr. Giampaolo Silvestri, Secretary General of the ASVI Foundation, for his kind words of introduction. I also cordially greet Cardinal Zenari, who has served as Apostolic Nuncio in Syria for fourteen years.

When we think of Syria, there comes to mind the verse of the Book of Lamentations: "Vast as the sea is your ruin; who can heal you?" (2:13). Those words refer to the sufferings of Jerusalem, but they also make us think of the suffering endured by the Syrian people in these twelve years of violent conflict. If we consider the number of the dead and wounded, the destruction of entire quarters and villages, as well as important infrastructures, including healthcare institutions, it is natural to ask: "Syria, who can now heal you?"

International observers tell us that the crisis in Syria continues to be one of the most serious worldwide, in terms of destruction, growing humanitarian needs, social and economic collapse, and poverty and famine at dire levels.

Recently, I was given a gift, a work by an artist who, inspired by a photograph with real faces, portrayed a Syrian father, physically exhausted, carrying his son on his shoulders. He was just one of some fourteen million internally displaced persons and refugees. That is more than half of the Syrian population prior to the conflict. It was a powerful image of the sufferings experienced by the Syrian people.

In the face of such immense suffering, the Church is called to be a "field hospital" and to heal wounds both physical and spiritual. We think of the words of the Gospel: "That evening, at sundown, they brought to [Jesus] all who were sick and possessed with demons. The whole city was gathered around the door. And he cured

many who were sick with various diseases” (*Mk* 1:32-34; cf. *Lk* 4:40). It is the Lord who heals.

From the time of the Apostles, the Church has remained faithful to the mandate she has received from Jesus: “Cure the sick, raise the dead, cleanse the lepers, cast out demons. You have received without payment; give without payment” (*Mt* 10:8). In the Acts of the Apostles we read that “they carried out the sick into the streets and laid them on cots and mats, in order that Peter’s shadow might fall on some of them as he came by” (5:15) and might heal them.

Mindful of this legacy, I have frequently encouraged priests, especially on Holy Thursday, to touch the wounds, the sins, the anguish of their people (cf. *Homily*, Chrism Mass, 18 April 2019). To touch them. I have also encouraged all the faithful to touch the wounds of Jesus, that is, the many problems, difficulties, persecutions, and infirmities of those who suffer (cf. *Regina Caeli*, 28 April 2019; *Evangelii Gaudium*, 24), and the wars.

Dear friends, your project – “Open Hospitals” – is committed to supporting the three Catholic hospitals that have operated in Syria for a hundred years, as well as four walk-in clinics. This initiative came about with the patronage of the Dicastery for Promoting Integral Human Development and is supported by the generosity of Church-related institutions – The Papal Foundation and several Bishops’ Conferences, and some government agencies – Hungarian and Italian – Catholic humanitarian institutions and a number of generous individuals.

Your programme is precisely that of “Open Hospitals”. Open to those who are sick and poor, without distinction of ethnic or religious affiliation. This is the hallmark of a Church that seeks to be a home with open doors, a place of human fraternity. In our charitable institutions, people, and above all the poor, must feel “at home” and experience a climate of dignified welcome. Then, as you have rightly emphasized, two things will result: people’s bodies will be cared for and the social fabric will be mended by fostering the exemplary coexistence between different ethnic and religious groups that is characteristic of Syria. In this regard, it is significant that the many Muslims assisted by your hospitals are the most grateful.

Your initiative, together with others that have been promoted by the Church in Syria, blooms, as Saint John Paul II said, from the “creativity of charity” (*Novo Millennio Ineunte*, 50).

Today, you gave me a beautiful icon of Jesus the Good Samaritan. The man in the Gospel parable, beaten, robbed and left half-dead by the side of the road, can serve as another tragic image of Syria, beaten, robbed and abandoned for dead on the roadside. Yet not forgotten or abandoned by Christ, the Good Samaritan, and by so many other good Samaritans: individuals, associations and institutions. Several hundred of these good Samaritans, including several volunteers, have lost their lives helping their neighbours. Our gratitude goes to all of them.

In the Encyclical *Fratelli Tutti*, I wrote that, “The story of the Good Samaritan is constantly being repeated. We can see this clearly as social and political inertia are turning many parts of our world into a desolate byway, even as domestic and international disputes and the robbing of opportunities are leaving great numbers of the marginalized stranded on the roadside” (No. 71). And I asked everyone to consider that “all of us have a responsibility for the wounded, those of our own people and all the peoples of the earth” (No. 79).

In the face of so many serious needs, we experience how very limited are our possibilities for intervening. We feel a bit like Jesus’ disciples, faced with an enormous crowd that had to be fed: “We have only five barley loaves and two fish; but what are they among so many?” (*Jn* 5:6-9). A drop of water in the desert, we might say. Yet even the rocky Syrian desert, after the first spring rains, is clothed in a blanket of green. So many small drops, so many blades of grass!

Dear friends, I thank you for your work and I offer you my heartfelt blessing. Keep pressing forward! May the sick be cured, hope be reborn, and the desert blossom! I ask this of God, for you and with you. And I ask you too, please, remember to pray for me. Thank you.

(After the blessing)

This image, of the Syrian father fleeing with his son, reminded me of when Saint Joseph had to flee to Egypt. He did not go in a carriage, no, he went like this, fleeing precariously. The original of this image was given to me by the artist, who is from Piedmont. I want to offer it to you so that, looking at this Syrian father and his son, you can think of this everyday *flight into Egypt*, of this people that is suffering so much. Thank you.

[01301-EN.02] [Original text: Italian]

Traduzione in lingua araba

سېس نرف ابابلا ةس ادق ةم لك

ايروس يف "ةحوتفملا تآيفشستسملا" ةردابم يف نيكراشملا لىل

2022 ربمتبس/لوليأ 3 تبسلا

ريخلل حابص، ءازعال اوخال او ةوخال اهيأ

تآيفشستسملا "ةردابم ايروس يف اوذفنت ي كل مايالا هذه يف نيعمتجملا متنا، آيجم مكب بحرأ ةيجم ةسسؤم ماع نيما، يرتسي فلبيس ولوابماج روتكدل ركشأ. ءانثلاب ةريجلال "ةحوتفملا" يراني لاني دراكل ريذقتلالو ركشلال صلخاب ييحاو. هتدم دم لىل، (AVSI) ةيولودلا ةمدخلل نيوعوطملا، امام رشع ةعبرا ذنم ايروس يف يوبابلا ريفسلا

اذ نمف رحبالك ميطع كممطح نال: "يثارملا رفس تاملك ي نهذ لىل ردابتت، ايروس يف ركفن ام دنع يروسلا بعشلال مالآ يف ركفن انلعجت نأ نكمي وسدقلا مالآ لىل ريشت ريباعتل هذه (2، 13) "كيفيشي ةدجملا ريغ دادعال لىل رظنلاب يومدلا عارضلا نم ةرشع يتنثالا تاونسلا هذه يفو، هتانام لكو، تآيفشستسملا كلذ يف امب، ةيسئيرلا ةيتحتل لىل نبالو، اهل مكأب يرقو وايح رامدو، يجرحو لىل تقلال، "ايروس اي، ءافشلل كيلي لمحي نأ نال اعيطتسي نم": لاولسلا ايوفع نهذ لىل ردابتي

رامد اهيفف، ملعال يف تامزالا دش او مخضأ نم ةدحاو ةيروسلا ةمزالا لازت ال، نييولودلا نييقارملا بسحب ادج ةريطخ تايوتسمب عوجو رقفو، يداصتقاو يعامتجا رايهناو، ةيناسنالا تاجايتحال مقافتو، رامد لىل

ةوقلا كه نم ايروس ابا روصو، ةيقي قح هوجوب، ةيفارغو توف ةروص نم يحو تاسا، نانف لمع ةيهه تيقلت فصن نم رثكأ ي، ئجالو ايروس لخاد حزان نوويلم رشع ةعبرا يلاوح نم دحاو هنا. هيفت لىل هلفط لمحيو، يروسلا بعشلال اناع يثلا ةريثكل مالال ةرثؤم ةروص هنا. عارضلا لبق ايروس ناكس

ةيحو رلا جرحلا ةجلع مل، "ايناديم ييفشستسم" نوكت نأ لىل ةوعدم ةسينكلا، لئاهلا ملالا اذه اماما هيل نولمحي سنا لادخا، سمشلا بورغ دعب ءاسملا دنعو": ليجنالا يف هارقن ام يف ركفنل. ةيدسجل او يضرمل نم اريثك يفسف. بابلا لىل اهعمجأب ةنيذملا تديشتحاو. نيوسم ممل او يضرمل اعيج يفشسي يذلا عوسي بربلا (40، 4، اقول؛ 32-34، 1، سقرم) "للعلا فيلتخمب نيبابصملا

، صربلا اوئرب او، يتوملا اومي ق او، يضرملا اوفشا": عوسي رمأل ةنيما، لسرلا نمز ذنم، ةسينكلا تيقيب نوخرخي اوناك" مهنأ انل يوري لسرلا لامع رفس (8، 10، يتم) "اوطعأ اناجمف اناجم متدخا. نييطايشلا او درطاو دح لىل ورورم دنع سرتب لظ ولو عقي يكل، شرفلاو ةرسالا لىل مهنوعضي يف، عراوشلا لىل يضرمل اب مه يفشسيو (15، 5) "مه نم

سانلا جارج سمل لىل، سدمملا سيخملا موي اميس ال، تارم ةدع ةنهكلا تثش دقف، شارتل اذهب آازتعا سمل لىل ني نمؤملا عيجم تجشسو (2019 ليرب اناسين 18، نوريملا سادق ةطع عجار) مهتاقيصو مهياطخو ةم لك عجار) سانلا هني ملاتي يتلا ةديعلا ضارملا او تاداهطضالاو تابوعصلاو لكاشملا يهو، عوسي جارج *Evangelii - ليجنالا حرف*: 2019 ليرب اناسين 28، *عامسلا ةكلم اي جحرفا ةالص يف سېس نرف ابابلا gaudium*، 24) بوحلاو،

معدت نا ديتر يتلا ، "عوتفملا تاي فشتسملا" وردابم ، مكتردابم نا ، اعزالا عاقدصلا اهيا تحت تاشن ، عبالا تاداي علاو ، ماع ئام ذنم ايروس يف قلماعا ، عثالثا ةيك يلو ثاكلا تاي فشتسملا ةسسؤملا - ، رخا ةسسؤم تاسسؤم نم يخس معدبو ، قلماكتملا ةيرشبالا ةيمنتلا ةمدخ ةرئاد ةياعر تاسسؤملاو ، - ةيلاطيلا او ةيراغنهلا - ةيموكحلا تائي هلا ضعبو ، - ةيقيسالا سلاجملا ضعبو ةيويبالا ريخلا لهأ نم نيريثك صاخشاو ، ةيك يلو ثاكلا ةيناسنالا

عامتنالا يف زييمت نود نمو ، عارقفلا يضرملل عوتفم يه و . مكجمانرب وه "عوتفملا تاي فشتسملا" ةوخال اناكمو عوتفم هباوبا اتبب نوكت نا ديتر ةسينك نع ةفصلا هذه ربعت . ينيديلاو يقرعلا يف "مهنا ب ، عارقفلا صاخو ، صاخشالا رعشي نا بجي ، ةيريخلاو ةيعامتجالا اناسسؤم يف . ةيرشبالا يتلا ةرمثلا نوكت ، قحبت ترشأ امك ، كلذل . مهتمارك يلع ظفاحي لابقتسالا نم اوج اوربتيخي ناو "مهتبي بي ج ذومنلا اع م شيعلا عاسفيسف زيزعتو ، يعامتجالا جيسنلا ميمرتو داسجالا ةجالام : عودزم اهينجن نوملسملا يدي نا ، ددصلا اذه يف . ايروس اهب زييمت يتلا ، ةينيديلاو ةيقرعلا تاعومجملا فلتمخ اري بكن عم لمحي ، مكتايفشتسم يف ةدعاسملا يوقلتل ، مهريغ نم رثكا ، مهركش نوربتيثكلا

امك ، و ، ةبحملا عابلا نم عبتت ، ايروس يف سئانكلا اهيلع تعجش يتلا ريخالا تاردابملا عم ، هذه مكتردابم (*Novo millennio ineunte*, 50) ، ةيلوسر ةلاسرا "ةبحملا لايخ" نم ، يناثلا سلوب انحوي سيديقلا لاق

يذلا ، ليجنالا لثم يف سئابلا ناسنالا اذه . ميحرلا يرماسلا عوسيل ةلجم ةنوقي مويلا ي نومتيدها يتلا ، ايروسل ريخا ةيواسام ةروص نوكتي نا نكمي ، قييرطالا بناج يلع تيم فصن هوكرتو صوصلللا هپن ، اهاسني ال ، ميحرلا يرماسلا ، جيسملا نكل . قييرطالا بناج يلع ةتيم فصن تكترتو ، تبهنو ، اهيلع يدتعا ضعب . تاسسؤم ، تاي عمجو ، ادارفا : عامحرلاو نيحل اصللا ني يرماسلا نم نوربتيثكلا الو وه ال . اهكرتي الو وهو مهتايح اودق ، ني عوطتملا ضعب مهنيب نمو ، عامحرلاو نيحل اصللا ني يرماسلا ال وه نم تائملا انري دقتو انركش لك مدقن مهل . ني رخالا نودعاسي

لامهالا : رركتت ميحرلا يرماسلا ةصق نا : يلي ام تبتك (*Fratelli tutti*) " ةوخا انلك " ةماعلا ةلاسرا يف ةيخلخال تاعازنلا اهيف كرتت ، ةروجهم قرط يلا انملاع نم ةريثك اعزج لوق دق يسايسلاو يعامتجالا يلا توعودو . (71 مقر) " قييرطالا بناج يلا مهب يوقلتو ، ني شمهمل نم ريثكلا ، صرفلا ريمدتو ةيلودلاو (79 مقر) " ضرالا بوعش عيجمو هسفن بعشلا وه يذلا حيرحلا لجرلا هاجت نولووسم انلك " : ريكتتلا

لثم ام اعون انسفناب رعشن . لخدتللا يف انتاي ناكم دودح رعشن ، ةريثكلا ةريطخلا تاجاي تحال امام لثمل اذه ام نكلو ، ناتكمسو ةفغرا ةسمخ يوس انيدل سيل : " ةعئجالا ةريثكلا عومجال امام ، عوسي ذيملت عارحصلا يتح ، كلذ عم . عارحصلا يف عام ةرطق انا : لئاق لوقي دق . (9-6 ، انحوي) " ؟ ريبيكلا ددعلا اذه ريثكلاو ، ةريغصلا تارطوقلا نم ريثكلاف . راضخلاب فحتلت ، يلاوالا عيبرلا راطما دعب ، ةريغصلا ةيروسلا ! بشعلا نم

نم اعجرلا دلويو ، يضرمللا فشيل ! ام دق اوضما . يبلق لك نم مككرا باو مكلمع يلع مكركشا ، اعزالا اهيا اضيا اولصت نا اوسنت ال ، مكلمصف نمو . مكعمو مكلجا نم كلذ هلا لاسا ! ديديج نم عارحصلا رهزتلو ، ديديج . اركش . يلجا نم

(ةكربلا دعب)

فسوي سيديقلا رطضا ام دنع ينيتركذ يتلا ، هنبام عم پره يذلا يروسلا بال اذه ةروص ، ةروصلا هذه نوكتس هذه لصا يناده . رقتسم ريغ ابوره بره ، كلذك رمالا ناك دقل ، ال ، ةبرع يف بهذي مل : رصم يلا بره نا بال اذه يلا مترظن اذا يتح مكمل اهمدق نا دا . يتنوم يبي ةقطنم نم نانف وهو ، لمعل بحاص ةروصلا اركش . اريثك ملاتي يذلا بعشلا اذه يفو ، موي لك رصم يلا بورهلا اذه يف نوركت ، هنباو يروسلا

[01301-AR.02] [Testo originale: Italiano]

[B0644-XX.02]